

Bayer Zsolt: Európa elvesztése (3. rész)

2022 június 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Most d?l el éppen, van-e még reményünk a változásra.

„Hello? Is there anybody in there? Just nod if you can hear me. Is there anyone at home? Come on, now, I hear you're feeling down. Well I can ease your pain Get you on your feet again. Relax. I'll need some information first. Just the basic facts.

Can you show me where it hurts?”

(Pink Floyd: The Wall, Comfortably Numb, Szöveg: D. Gilmour, R. Waters)

Elzsibbadtunk. Kényelmesen. Így tört ránk a XXI. század.

„A XXI. század 1991-ben kezdődött. [...] 1991-ben három korszakalkotó, globális következményekkel járó esemény történt. Az első a Szovjetunió felbomlása volt. Eredményeképpen az a fajta politika, amit a háború utáni id?kb?l ismertünk, elt?nt. Akkor, amikor két világhatalom létezett a világon, volt egy kézzelfogható ideológiai választóvonal jobb- és baloldal között.

Az USA képviselte az ideológiai alapokon nyugvó nagy szabadságot és a csekély biztonságot (a biztonság valóban olyan alacsony volt, hogy az ország lakóinak jelent?s része rendelkezett saját l?fegyverrel, azzal a kizárólagos céllal, hogy embereket öljön, ha azok veszélyeztetnék ?ket).

A Szovjetunió képviselte az ellentétes oldalt – a nagy biztonságot és a csekély szabadságot (valóban olyan kevés szabadságot, hogy az emberek azt kockáztatták, büntet?táborba küldik ?ket, ha kimondják, amire gondolnak).

[...] A legtöbb politikai mozgalom a világon az USA széls?séges individualizmusa és a Szovjetunió széls?séges kollektívizmusa között próbált meg elhelyezkedni; hatalmas teret engedve a politikai vitáknak e között a két széls?séges pont között, és amelynek vége szakadt, amikor az egyikük megsz?nt létezni.”

Bizony! Amikor az egyik megsz?nt létezni, a másik így kiáltott fel (némiképp önelégülten): „A történelemnek vége!” S mi, akik itt ücsörögtünk a fal rosszabbik oldalán, ugyanúgy (némiképp önelégülten) ismételtük az örök igazságnak hitt marhaságot: „A történelemnek vége!”

A történelem pedig csippentett a szemével úgy, ahogy csak ? tud csippenteni, legfeljebb még a Stranger A nagy Lebowskiban, és szisszentett egy sört. A kupak még nem ért földet, amikor mi könnyezve énekeltük a Scorpionsszal, hogy:

„Walking down the street / Distant memories / Are buried in the past, forever / I follow the Moskva / Down to Gorky Park / Listening to the wind of change / Take me to the magic of the moment / On a glory night / Where the children of tomorrow share their dreams”...

...s mire ezt elénekeltük, a kupak földet ért, pörgött még kicsit, s mi, szerencsésebbek még ott lehettünk a Pink Floyd falnál tartott koncertjén is, és énekeltük könnyezve, hogy:

„When I was a child / I caught a fleeting glimpse / Out of the corner of my eye. / I turned to look but it was gone / I cannot put my finger on it now / The child is grown, / The dream is gone. / I have become comfortably numb.”

És igen. Mire véget ért, elzsibbadtunk, kényelmesen.

A történelem pedig kortyolt egy nagyot, belenézett Töki szemébe, és csak ennyit mondott: „A forradalma véget ért, Lebowski, a csövesek mindig veszítenek!”

Mi pedig azt gondoltuk, mindent megnyertünk, örökre és végérvényesen és visszavonhatatlanul.

De mi lett aztán az „ideológiai alapokon nyugvó nagy szabadsággal”? Ó, hát az kiteljesedett... Éppen, mint amikor Töki és Walter temetik Donnyt, s a hamvait egy fagyisdobozból az óceánba szórják, ám a szél az egészet visszafújja a képükbe, mire Töki elég idegesen ráordít Walterre: „A fene egyen meg! Miért kell neked mindenb?l paródiát csinálnod?”

Éppen ezt kérdezhetnénk mi is, ha tudnánk még röhögni.

Ma az Egyesült Államokban kétszer annyi fegyver van, mint lakos. Az eredmény: „13 tömeges lövöldözésben 18-an veszítették életüket az Egyesült Államokban hétvégén, és 72-en megsebesültek, írja összesítésében az Insider. Az amerikai lap a péntek este és vasárnap este között eltelt időszakot vizsgálta meg. Az áldozatok között 12 éves gyerekek is voltak, köztük egy 14 éves lány, aki meghalt.

A kutatásukban azt tekintették tömeges lövöldözésnek, amikor a lövöldözésn kívül még négy másik embert is megölttek.

A hétvégi lövöldözések közül legalább öt közterületen zajlott, míg legalább hármat ballagási ünnepségen hajtottak végre. A 13 eset közül a legfiatalabb bejelentett sérült 12 éves, míg a legfiatalabb halálos áldozat egy 14 éves lány volt.

Volt, amikor az áldozatokon keresztülhajtottak menekülő autók (Tennessee, Chattanooga), volt, amikor pánik alakult ki egy nyilvános utcában (Pennsylvania, Philadelphia), volt, amikor egy tizenéves lány halt meg egy sztriptízbárban (Arizona, Phoenix), volt, amikor hat gyereket lőttek le (Dél-Karolina, Summerton), volt, amikor 50 lövés dördült el egy ballagási ünnepségen (Virginia, Chester).”

Ez lett a szabadság.

S hogy el ne felejtjük: az ezt megelőző héten pedig egy tizennyolc éves korunk hátsó lőtt agyon 29 kisgyereket egy texasi iskolában. Tizennyolc évesen bement a megfelelő szaküzletbe, és vásárolt magának egy félautomata karabélyt. Senki nem kérdezett tőle semmit, senki sem ellenőrizte. Fizetett, elment. De ha egy üveg sört akart volna venni magának tizennyolc évesen, azt nem tehette volna meg legálisan.

Az Egyesült Államok – ismétlem önmagam – egy harmadik világbeli trágyadomb, Gucci övvel a derekán. Tántorog a polgárháború szélén, odavan. Persze, két ország, két világ volt mindig, és – mivel múltja, története alig – soha sem volt európai értelemben vett nemzetállam. Helyette a jólét bizonyossága tartotta össze.

Dolgozol, keresel, egyre jobban keresel, gyarapodsz tisztességgel, s ha nem rontod el túlságosan, a gyereked nálad is jobban fog élni. Ez volt az ígéret, ami betartatott sokáig, s ez volt akkor a tapasztalat.

S volt a keleti meg a nyugati part, a „pizza” széle, mindig is liberális, mára végképp elfajult, nihilista, beteg, torz, elviselhetetlen világgéppel, ünnepelt perverziókkal, zombikká váló fogyasztókkal, mondanánk, hogy individualizmussal, szélsőséges individualizmussal, de nem mondunk ilyet, mert nincsen semmi értelme.

Inkább megőrizzük és eltesszük azt a képet, amelyen Sam Brinton látható, helyes kis rózsaszín taréjjal a feje tetején, rózsaszín tászkában, amint a pórásra kötött kis kedvenceit tartja maga előtt – értsd: kutyajelmezes férfiakat (bocsánat, kedves férfiak, nem ezt akartam mondani), akik a földön, négykézláb várják a gazdi parancsait, és alig várják, hogy ugyanebben a pózban meg legyenek hágva.

Már elfelejtették, ki is az a Sam Brinton? Hát?: „A Biden-kormányzat nemrég kinevezte Sam Brintont a nukleáris energia, valamint a fűtőanyag- és hulladékártalmatlanítási osztály vezetőjévé. A kinevezés nem Brinton szakértelme, hanem rendkívül furcsa szokásai, valamint szexuális féltései miatt kap nagy médiafigyelmet. Sam Brinton, aki maga meleg, az LGBTQ-közösség elkötelezett híve.

Sam áltudományos terápiát tartott, mielőtt kinevezték, ahol megpróbálta megváltoztatni egy személy szexuális irányultságát heteroszexuálisról homoszexuálisra és/vagy biszexuálisra, ha nem »érezte« a meglévő identitását. Brinton emellett népszerűsítette az állatos szexuális szerepjátékokat.”

Igen, ezt a képet el kell tennünk. És nem vagyok meggyőződve arról sem, hogy nem kell sugározni a világra is, ha erre tévedne valami értelmes civilizáció, eszébe ne jusson leszállni itt nálunk.

Persze, nem voltunk ám mi mindig ilyenek. És még Amerika sem volt mindig ilyen.

És még ma sem csak ilyen. Mert a „pizzának” van közepe is, ahol a „redneckek” élnek, a maguk zárt(abb) világában, country, bendzsó, végtelen kukoricaföldek, Toto kutyus, Dorothy, Bádogember, valamiféle, mégis csak összeeskabált, háztáji hagyomány, kicsike történet, második világháború, Pearl Harbor, Iwo Jima, Vietnam, az Arlingtoni Nemzeti Temetőben is inkább nek fekszenek, és Truman Capote világa. Más hangok, más szobák, A

f?hárfá, no és persze a Hidegvérrel, és Hemingway, és egy vadászpuska, mely úgy szól, hogy „parapang”, és Cooper regényei, Vadöl?, B?rharisnya, A préri, Nyomkeres?, Az utolsó mohikán – vagyis hát a Nagy Indiánkönyv, és a nagy második világháborús regények, Zendülés a Caine hadihajón, A 22-es csapdája, Meztelenek és holtak, Kerouac Útonja és a nagy el?d, Jack London Országútonja, a nagy vadon, odafönt Alaszkában, Buck útja hazafelé, First and last Chance, csak egy uszadékfából összerótt kocsmá a tengerparton, ahonnan mindig útnak indult ?, az utolérhetetlen, s ment a Fehér csend felé, nem messze onnan a Cannery Row, Steinbeck csodája, Kék öböl, Szerelem csütörtök, Égi mez?, Dora mackós lobogója meg az ócska teniszcip?, mint ital, s persze Egerek és emberek, az örök Lennie-k apoteózisa. S el ne felejtjük Zabhegyez?t vagy Mark Twaint, ahány n?m csak volt, mindt?l egy mondatot akartam hallani a lelkem mélyén: „hogya tudtál ilyen nemes lenni, Tom...” – ez volt az a mondat, de egyre gyakrabban károm fülemben a Holló, hogy „soha már!”, így lassan beérem egy-egy Poe-novellával is, A fekete macskával, vagy a Bice-békával, és megdobban a szívem, ha nézem, hogy tudja énekelni Vera Cicero Dixie Dwyernek, hogy „Am 'I blue”, mert vannak azért filmek is ám, abban ti voltatok majdnem a legnagyobbak, Gengszterek klubja, „Was a time / I was her only one / Now I am / The sad and lonely one / I'm such a lonely one”, na, hát abba bele kell pusztulni, azok a szemek, az a haj, és az a falatnyi kis fekete kalap, Istenem..., s persze mindenki válassza ki a maga örökbecs?jét, a Volt egyszer egy vadnyugattól a Volt egyszer egy Amerikán vagy a Keresztapán keresztül mondjuk a Harcosok klubjáig, a választék elég pazar.

De ez is mindegy ma már.

A h?siességet maga alá teperte a nyávgóság, a férfiasságot a „toxikus maszkulinitás”, a romantikát szíven szúrtuk a cinizmus jégt?rével, a realizmust pedig a tömegmédiá meg a szociális média máglyájára vetettük. S mindezt onnan importáltuk ide, Európába, onnan, az Egyesült Államokból.

S most d?l el éppen, van-e még reményünk a változásra.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
